

Ο θάνατος

Εναντι ανθρώπων ἡ ζωὴ καὶ ὁ θάνατος, καὶ ὃ ἐὰν εὐδοκήσῃ, δοθήσεται αὐτῷ.

Σρ. ιε' 17

Οι Ιουδαίοι ἔλαβαν το λόγο και του εἶπαν: «Εμεῖς δε λέμε καλά ὅτι εσύ εἶσαι Σαμαρεῖτης και ἔχεις δαιμόνιο; Αποκρίθηκε ο Ιησοῦς: «Εγώ δεν ἔχω δαιμόνιο, ἀλλά τιμῶ τον Πατέρα μου ενώ εσεῖς με ατιμάζετε. Εγώ ὅμως δε ζητῶ τη δόξα μου. ὑπάρχει αὐτός που τη ζητά και κρίνει. **Αλήθεια, ἀλήθεια σας λέω, αν κάποιος τηρήσει το δικό μου λόγο, δε θα δει θάνατο στον αἰώνα**». Εἶπαν λοιπόν σ' αὐτόν οι Ιουδαῖοι: «Τώρα ἔχουμε καταλάβει ὅτι ἔχεις δαιμόνιο. Ο Αβραάμ πέθανε, και οι προφῆτες, κι εσύ λες: “αν κάποιος τηρήσει το λόγο μου, δε θα γευτεῖ θάνατο στον αἰώνα”. Μήπως εσύ εἶσαι μεγαλύτερος ἀπό τον πατέρα μας τον Αβραάμ, που πέθανε; Και οι προφῆτες πέθαναν. Ποιον κάνεις τον εαυτό σου;» Αποκρίθηκε ο Ιησοῦς: «Αν εγώ δοξάσω τον εαυτό μου, η δόξα μου δεν εἶναι τίποτα. Εἶναι ο Πατέρας μου που με δοξάζει, για τον οποίο εσεῖς λέτε: “Εἶναι Θεός μας”. Αλλά δεν τον ἔχετε γνωρίσει, εγώ ὅμως τον ξέρω. Κι αν πω ὅτι δεν τον ξέρω, θα εἶμαι ὅμοιος μ' εσάς ψεύτης. Αλλά τον ξέρω και τηρῶ το λόγο του. Ο Αβραάμ ο πατέρας σας ἀγαλλίασε στη σκέψη να δει την ἡμέρα τη δική μου, και την εἶδε και χάρηκε». Εἶπαν λοιπόν οι Ιουδαῖοι προς αὐτόν: «Ακόμα δεν ἔχεις συμπληρώσει πενήντα ἔτη, και ἔχεις δει τον Αβραάμ;» Τους εἶπε ο Ιησοῦς: «Αλήθεια, ἀλήθεια σας λέω, πριν ο Αβραάμ γεννηθεῖ Εγώ Εἶμαι». Σήκωσαν τότε λίθους, για να τους ρίξουν πάνω του. Ο Ιησοῦς ὅμως κρύφτηκε και ἐξῆλθε ἀπό το ναό.

Ιν. η' 48-59

Ἐσχάτος ἐχθρός καταργεῖται ο θάνατος.

Α Κορ. ιε' 26

Όταν λοιπόν το φθαρτό τούτο ντυθεῖ ἀφθαρσία και το θνητό τούτο ντυθεῖ ἀθανασία, τότε θα πραγματοποιηθεῖ ο λόγος ο γραμμένος: Καταπιώθηκε ο θάνατος σε νίκη. Πού εἶναι, θάνατε, η νίκη

σου; Πού είναι, θάνατε, το κεντρί σου; Το κεντρί λοιπόν του θανάτου είναι η αμαρτία, και η δύναμη της αμαρτίας ο νόμος.

Α Κορ. Ιε' 54-56

Ω ΘΑΝΑΤΕ, ὡς πικρόν σου τὸ μνημόσυνόν ἐστίν ἀνθρώπων εἰρηνεύοντι ἐν τοῖς ὑπάρχουσιν αὐτοῦ ἀνδρὶ ἀπερισπάστῳ καὶ εὐδοουμένῳ ἐν πᾶσι καὶ ἔτι ἰσχύοντι ἐπιδέξασθαι τροφήν. ὦ θάνατε, καλόν σου τὸ κρίμα ἐστίν ἀνθρώπων ἐπιδομένων καὶ ἐλασσομένων ἰσχύϊ, ἐσχατογήρῳ καὶ περισπωμένῳ περὶ πάντων καὶ ἀπειθοῦντι καὶ ἀπολωλεκότι ὑπομονήν. μὴ εὐλαβοῦ κρίμα θανάτου, μνήσθητι προτέρων σου καὶ ἐσχάτων· τοῦτο τὸ κρίμα παρὰ Κυρίου πάση σαρκί, καὶ τί ἀπαναίνῃ ἐν εὐδοκίᾳ Ὑψίστου; εἴτε δέκα εἴτε ἑκατὸν εἴτε χίλια ἔτη, οὐκ ἔστιν ἐν ἄδου ἐλεγμὸς ζωῆς.

Σρ. μα' 1-4

Ο θάνατος είναι η λυδία λίθος της στάσης μας απέναντι στη ζωή. Οι άνθρωποι που φοβούνται τον θάνατο, φοβούνται και τη ζωή. Είναι αδύνατο να μη φοβάσαι τη ζωή, με όλη την περιπλοκότητα και τους κινδύνους που περικλείει, αν φοβάσαι τον θάνατο...

Αν φοβόμαστε το θάνατο δεν θα είμαστε ποτέ έτοιμοι ν' αναλάβουμε να διακινδυνεύσουμε. Μόνο αν αντιμετωπίσουμε τον θάνατο, αν τον νιώσουμε και προσδιορίσουμε τη θέση του και τη θέση μας σε σχέση μ' αυτόν, θα μπορέσουμε να ζήσουμε μ' έναν άφοβο τρόπο και με την πληρότητα των δυνατοτήτων μας.

Μητροπολίτης Αντώνιος Μπλουμ του Σουρόζ

Κύριος ποιμαίνει με καὶ οὐδέν με ὑστερήσει εἰς τόπον χλόης ἐκεῖ με κατεσκήνωσεν ἐπὶ ὕδατος ἀναπαύσεως ἐξέθρεψέν με, τὴν ψυχὴν μου ἐπέστρεψεν ὠδήγησέν με ἐπὶ τρίβους δικαιοσύνης ἕνεκεν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ. Ἐὰν γὰρ καὶ πορευθῶ ἐν μέσῳ σκιᾶς θανάτου οὐ φοβηθήσομαι κακὰ ὅτι σὺ μετ' ἐμοῦ εἶ ἡ ῥάβδος σου καὶ ἡ βακτηρία σου αὐταὶ με παρεκάλεσαν. Ἡτοίμασας ἐνώπιόν μου τράπεζαν ἐξ ἐναντίας τῶν θλιβόντων με ἐλίπνας ἐν ἐλαίῳ τὴν κεφαλὴν μου καὶ τὸ ποτήριόν σου μεθύσκον ὡς κράτιστον, καὶ τὸ ἔλεός σου καταδιώξεται με πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς μου καὶ τὸ κατοικεῖν με ἐν οἴκῳ κυρίου εἰς μακρότητα ἡμερῶν.

Ψ. 22